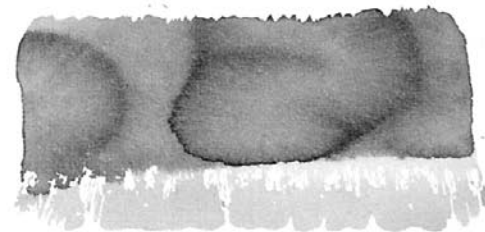
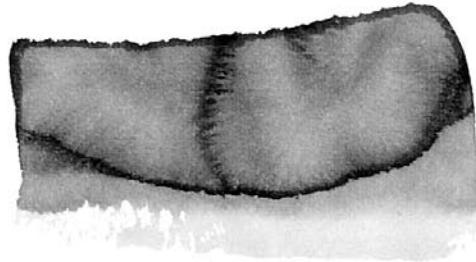
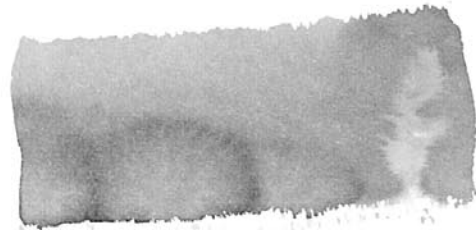


Aczél Géza

hó



a mediterrán létezés fagyos vacogások után sem igen volna jó a gomolygó párában gyorsan olvadna a konyhasó zilálnának a kitágult tüdőpólusok s onnan már csak egy hosszabb lépés az esőerdő a nyomasztó trópusok hol vékony nyakadra hull a nehéz felhő és riadtan tátongsz frissítő oxigén után ha hirtelen eléd jő a harag napja mikor a törekeny örök pillanatra esendő korpuzod kontúrjai a dús párázásban susterregve föllazulnak ekkor már háttal állsz a múltnak duzzadt fejdedben a gőzfürdők tisztító magánya ilyen élményt csak egy éjszakára míg ki nem sülsz testedből a mérge de úri gyerek nem lévén mikről is mesélek legfeljebb egykor forró vizet a bebetonozott reszelős lábsarkakra a kövesedésnek indult rinocéroszi retekre a félnaposba ért focizásuktól kövesedett vastag sárra a gyermekded tudatig sem mindig kalandozó misztikusan tikkasztó szaunák ernyedtségével majdan blöffként emlegetett ifjúságra és az égető hőségben kikalimpáló szívhangok parányi önbecsülése a kopasztó sikálás után is önfeledten csak annyit kiabáltál hogy végre vége ha anyád erős ujjaitól megszabadultál s mielőtt még a teknőbe fúltál magadban a trópusok örökre eltemetted csakhogy odább a jeges ablakból széttekintve december végi hófellegek kavartak feletted s hiába kerested az örömtelenség ellenpárját a dermesztőnek indult hideg örömszerű élményei se várták hiányos indulatod s hogy tovább mozgathasd a verset meggyőző motívumként egyetlen ok a lelki leltárkönyvből a láthatatlan bejegyzés te a telet is mindig utáltad hiába jöttek a kipirult arcú barátok tömött sorokban utánad kik percek alatt víg kacagó manókká váltak ha csővázak szánkóikkal a jeges zsidódomb oldalán lerepültek ez a kis etnikai megfontolás onnan hogy a meredek domb túloldalára olykor nyitott koporsók köré alig ismert különös emberek gyűltek mielőtt halottaikat eleresztették gyászukban nem volt semmi festék s mi aprócska gyerekek távolról szorongtunk az elmúláson az én gyöngye szánkóm fönn is akadt a környező akácfaikon s kikötöttem gyorsan otthon a levesnek induló illatosan puhuló babnál mely lágyabban szólt a későbbi tévéadásokban karcosan repülő fehér szarvasbogarakat imitáló bobnál s míg a hangos haverok keleties masináikon kint sikongva szálltak én jó anyám konyhájának párás ablakában sűrűn forgattam a számban a fazékból kilopott cirkásan barnuló költeményt az akkortájt felénk tájnyelvileg csak úgy mondott paszulyt s hogy ne is feszítsem a téllal szemben tovább a húrt olykor a megdermedt udvarra kiszaladtam pisálni tény hogy ma gondolatilag nehezen áll össze bennem ez a rozoga akármű kánikula és hideg antipárti egység melynek alattomos résein ki-kipislog a restség mely azzal kacérkodik hogy hasznos mozdulás a semmi a távoli élmény ilyenkor mélézva újakezdi a lélek mélyére a betagozódást csakhogy ebből reménytelenül építkezel te flótás miközben a hiányt a líra ködében elmaszatolod s máig nem tudod neked a kánikula vagy a dermedt világ a sokk ha kimerészkedsz szólni a tavasznak indult közhelyes áriákról melyekre szemközt rögtön rászól a fonnyadt múltás ősz s zavarodott lelked ott marad mint egy gyatra meteorológiai jelentés s mire kibékülnének benned a rohanó évszakok már a biológia a kedélyfestés vad ura s zuhansz arra merre az úton legjobban utáltál s asszociációs bázisodon riadtan erősítgetni kezded a telet mivel az adekvát hasonlat szemeid mögött megmerevedett s itt talál elméd még némi lazán indult fogódzkodóra mielőtt ráhullna a hóra a közelítgető óra a periferikus kérdést a lomtárba leadni mely felé már csak a kítaposott jeges ösvényeken biztonságos haladni s az állandó veszélyre tompán rászok az addig óvatosan veszélyt kerülő hiába — közel a temető s az már nem innováció és nem tavasz maradék gyenge energiáiddal a hullásból még épphogy kivonod magad de már szokogatód a kavargó hóvihart a csillogó jégcsapokat együtt maradni mikor fölzúg az utolsó vonat összezúzva a belső naptárt